

ת"פ 13816/12/14 - מדינת ישראל נגד חותם אוריאל עוזרי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 13816-12-14 מדינת ישראל נ' עוזרי
בפני כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון

בעניין: מדינת ישראל
ע"י יחידת תביעות ירושלים - עו"ד ר' ישי

המאשימה

נגד

חותם אוריאל עוזרי
ע"י ב"כ עו"ד ח' רובינשטיין

הנאשם

הכרעת דין

החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של גרימת חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ולזכותו מיתר העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

רקע

1. בכתב האישום נטען כי ביום 16.9.14 בשעה 10:21 או בסמוך לו, בעקבות ויכוח בינו לבין מר מ' כ' (להלן "המתלונן"), אמר הנאשם למתלונן "אני איש חמום מח, אתה לא מכיר אותי, אני יכול לעשות לך נזק גדול, אני יכול לעשות לך הרבה דברים, ולגרום לך נזק רציני". המתלונן השיב לנאשם שהדיבור שלו אינו מתאים לו ועמד לעזוב את המקום, שאז התקרב הנאשם למתלונן, בעט בו והפילו ארצה. המתלונן קם וביקש ללכת מהמקום אך הנאשם התקרב אליו, סטר בפניו והכה אותו במכות אגרוף לפניו. כתוצאה, נשברו משקפי השמש של המתלונן ונגרמו לו שלושה חתכים עמוקים בעפעף שמאל שהצריכו תפרים, המטומה גדולה ופצע שפשוף באף. לנאשם מיוחסות עבירות של תקיפה, גרימת חבלה חמורה, איומים והיזק לרכוש במזיד.

2. המחלוקת שבין הצדדים מתמקדת בפער שבין גרסת המתלונן, עליה מבוסס הנטען בכתב האישום, ובין זו של הנאשם המכחיש כי תקף את המתלונן וטוען שהמתלונן מעד ושחבלותיו נגרמו במהלך דחיפות הדדיות.

דין והכרעה

ראיות התביעה

3. המתלונן סיפר כי האירוע התרחש בבניין בשכונת גילה המצוי בשלבי בניה סופיים, שהמתלונן משמש כמנהל פרויקט בו. בבוקר האירוע נכנס המתלונן לבניין והבחין במספר עובדי ניקיון וכן בנאשם, שהמתין

במקום למתלונן. הנאשם מתגורר בבנין סמוך שהוא חלק מאותו פרויקט ו"איך שנכנסתי הוא התחיל לדבר איתי על דברים בצורה לא נעימה". המתלונן ציין כי מספר ימים קודם לכן דרש מהנאשם לפנות בניה בלתי חוקית שביצע בחניה שלו, הנמצאת בחניון המשותף של הבניינים ושגרמה לחסימת פתחי אוורור וזאת משום שהדבר היה עלול להוביל לכישלון בבדיקה של מכבי האש וכך למניעת מסירת אישורי אכלוס לפרויקט. עם כניסתו לבנין ביום האירוע, כך המשיך ותיאר, אמר לו הנאשם "שהוא לא מפנה ולא עושה חשבון לא לנו ולא לרשויות ולא לאף אחד, אמרתי לו שהסגנון הזה לא מתאים לי, אז הוא אמר לי שאני לא מכיר אותו שהוא חמום מוח שהוא יכול לעשות לי נזקים רציניים ולא כדאי לי להתעסק איתו" (פ/7). המתלונן אמר לנאשם שוב שסגנונו אינו מתאים לו ופנה לצאת מהלובי, שאז "הוא בא אלי מהצד מאחורה ונתן לי בעיטה ברגליים, זה היה בהפתעה גמורה ונפילתי על הרצפה. אחרי זה כשהתאוששתי וקמתי רציתי להמשיך ללכת הוא בא והתחיל להתנפל עלי באגרופים בפנים". המתלונן הצביע על המיקום בו נפגע מהאגרופים: הגשר העליון של האף ש"נפתח לי פה", וציין שדימם וספג חתכים לצד עינו, שמשקפיו נפלו ושהנאשם המשיך להכותו הגם שהיה מסוחרר מהמכות. עוד מסר כי בחור בשם יהודה אשר היה במקום פינה אותו לבית החולים, שם טופל בתפירת החתכים. המתלונן שלל את טענות הנאשם בדבר האופן בו נפצע וכי דחף את הנאשם באירוע עצמו, הפעיל כלפיו אלימות כלשהי או שוחח עמו בצורה מזלזלת או מאיימת. עוד שלל כי איים על הנאשם מספר ימים לפני האירוע בעת מפגש מקרי בצומת סמוך. המתלונן הוסיף והבהיר כי טרם האירוע לא הכיר את יהודה, שעבד בפרויקט מטעם חברה אחרת, אלא היכרות שטחית. לשאלות ב"כ הנאשם הוסיף ואישר כי הנאשם רכש דירה בפרויקט וכי ועד הבית הגיש דו"ח ליקויים בבניה וביקש את תיקונו, אך הכחיש כי איים על הנאשם בהקשר זה או דיבר אליו בצורה מזלזלת, מסר כי החברה המבצעת את הפרויקט ונושאת באחריות לתיקון הליקויים היא חברה אחרת, והוסיף שאינו יודע האם הנאשם חבר בוועד הבית שהגיש את הדו"ח (פ/9-10/פ). עוד אישר כי לנאשם היו דרישות בנוגע להתקנת מטבח בדירתו, אך שלל כי התעמת עם הנאשם בהקשר זה טרם האירוע ומסר כי אמר לנאשם לפנות לחברה המבצעת שאחראית לזכותו, ושאל לא יזוכה "שיפנה אלינו ואנחנו נדאג שיזכו אותו", וכי אינו יודע מה עשה הנאשם עם הנחיות אלה (פ/11).

4. עדותו של המתלונן הותירה עלי רושם אמין. המתלונן השיב לשאלות בצורה ישירה ועניינית, ולעיתים אף תמציתית באופן ממנו ניכר כי הוא לא מנסה להעצים בתיאור האירוע. דבריו היו עקביים ונמסרו בצורה שלווה ועקבית, וזאת גם כאשר ההגנה הטיחה בו האשמות שונות, אותן הכחיש במילים ספורות וישירות. התרשמתי כי מדובר בדברי אמת, שנמסרו בידי אדם שאינו שש לריב ומדון.

5. לצד התרשמתי מאופן מסירת העדות, נתמכת גרסת המתלונן בראיות חיצוניות. כך תמונותיו של המתלונן לאחר האירוע, ת/5 ות/6, בהן נראים שטפי דם ונפיחות ניכרת בעינו השמאלית וכן שלושה חתכים משני צדי העין, לצד חבלה נוספת באפו. גם תעודה רפואית מחדר המיון (ת/4) מצביעה על שלושה חתכים עמוקים בעפעף השמאלי שנתפרו, המטומות גדולות ופצע שפשוף לרבות באף. ראיות אלה מתיישבות עם הכאת המתלונן באגרופ כפי שתיאר, והולמות פחות תרחיש לו טען הנאשם ואשר יידון בהמשך, לפיו המתלונן נפגע ממשקפי השמש שלו או משעון היד של הנאשם במהלך דחיפות בין הנאשם למתלונן. עוד יצוין כי לפי כל העדים בתיק, לרבות הנאשם, החבלות לא נגרמו מנפילת המתלונן שכן זה נפל על גבו ועורפו והחבלות הן בפניו.

תמיכה נוספת מתקבלת מתמונה שצולמה לאחר האירוע, ת/7, בה נראה גב ידו של הנאשם. על שתיים מאצבעותיו ישנן חבלות. גם תמונה זו מתיישבת עם מתן מכות אגרופ על-ידו.

6. ראיה נוספת ומשמעותית לתמיכה בדברי המתלון מספקת עדותו של עד ראיה לאירוע, יהודה דורלכר (להלן: "יהודה"). הלה סיפר שהוא עובד באותו פרויקט כמנהל עבודה מטעם חברה אחרת מזו בה עובד המתלון. טרם האירוע לא הכיר את המתלון או את הנאשם. באותו יום ראה את המתלון נכנס לבנין ואת הנאשם מגיע, ואת השניים מחליפים דברים. כעבור כשתי דקות שמע את הנאשם אומר למתלון "אל תאיים עלי", לא זוכר בדיוק את המילים וראה אותו מכה את המתלון "שתי סטירות בפנים, עף לו המשקפיים נשברו". הנאשם הוסיף והתקרב למתלון, תפסו בשתי ידיים, בעט ברגלו ודחפו לרצפה. המתלון נפל אחורה ונחבט בראשו. כעבור כחצי דקה התאושש וקם, שאז הנאשם חזר אליו ו"נתן לו שני אגרופים מעל הגבות, נפתח לו מעל הגבה, אוריאל ראה שנפתח לו ירד לו דם, עזב את המקום והלך למקום אחר". יהודה הסיע את המתלון לבית החולים (פ/14-15). יהודה ראה את התקיפה ממרחק קצר "מטר, מטר וחצי" והבהיר, הן בחקירתו הראשית והן לשאלות ב"כ הנאשם, שהמתלון לא עשה דבר לנאשם, לא דחפו או תקפו והיה אך קורבן למתקפה מצדו של הנאשם "שום דבר. היה בהלם בשוק. כל האירוע הזה מכלום", "ראיתי תקיפה של מישהו אחד תוקף מישהו אחר... אם הכוונה שהתקוטטו שגם מ' החזיר לאוריאל זה שקר וכזב" (שם וכן פ/16). עוד שלל בצורה נחרצת שהמתלון נפל כתוצאה ממעידה או החלקה, או כי יש לו (ליהודה) היכרות חברית עם המתלון (פ/15).

7. אני ער לכך שתיאוריו של יהודה לא זהים לחלוטין לאלה שמסר המתלון. ועם זאת, הפערים ביניהם אינם ניכרים, מצויים בשולי הדברים ולהתרשמותי מעידים כי לא תיאמו ביניהם את דבריהם. עוד יש לזכור כי דובר באירוע מורכב עבור המתלון, שהוכה בהפתעה וספג חבלות לא פשוטות, וכי השניים העידו על האירוע בחלוף למעלה משנה ממועד התרחשותו. על רקע זה איני סבור כי הפערים הנדונים, כגון סטירות שהזכיר יהודה ולא הוזכרו בידי המתלון או שוני בתיאור הדרך המדויקת באמצעותה הפיל הנאשם את המתלון ארצה, הם בבחינת סתירות מהותיות שיש בהן לגרוע ממהימנות דברי העדים. הגרעין הקשה של האירוע זהה בשתי העדויות, ועניינו בחילופי דברים בין המתלון לבין הנאשם, בתקיפת-פתע של הנאשם את המתלון כולל הפלתו ארצה, ולאחר שהמתלון קם בהכאתו באגרופים בידי המתלון תוך גרימת החבלות הנדונות.

8. לצד ההתאמה האמורה, הותירה גם עדותו של יהודה רושם מהימן, עת העיד בצורה נחרצת וישירה. לא הוכח מניע בשלו יטפול אשם בכזב על הנאשם, ואמירות שהושמעו בידי הנאשם בעדותו לפיהן יהודה קיבל טובות הנאה מהמתלון עבור עדותו (פ/23) נותרו בבחינת רמיזות בעלמא ולא הוצגו ראיות לבססן.

על כנות עדותו של יהודה ניתן ללמוד גם ממידת שיתוף הפעולה שלו, שכללה גם חשיפת פרטים שניכר כי לא היה לו נוח למסרם. בכלל זה אישר, כי הוא חושש במידת מה להעיד נגד הנאשם משום ש"מבחינתי כל אדם שמרים ידיים הוא עבריין" (פ/18), וכי זמן מה טרם העדות התקשר למתלון ומסר לו שהוא מפחד להגיע לבית המשפט משום שהוא חושש מן הנאשם. יהודה העיד מיד לאחר שהמתלון סיים להעיד, ולא יכול היה לדעת כי המתלון סיפר על שיחה זו בעדותו. ההתאמה ביניהם גם בנושא זה מעידה על כנות שניהם (המתלון פ/13 ש' 2-3, יהודה פ/17-18). בנוסף, כשנשאל לגבי אדם בשם ישראל (על כך בהמשך) חיפש יהודה מיזמתו בטלפון הנייד שלו את מספר הטלפון של ישראל ומסר אותו לב"כ הנאשם (פ/15 ש' 30). עוד סיפר כי במהלך הנסיעה לבית החולים ביקש מהמתלון את מספר הטלפון שלו, וזאת במטרה למכור לו בהמשך פוליסות ביטוח (פ/17). כל אלה סימני אמת אשר, לצד ההתרשמות הבלתי ישירה וההתאמה למכלול הראיות, מביאים אותי לקבל את עדותו של יהודה.

9. אני מוצא, אפוא, להיסמך על ראיות התביעה. ועם זאת, אייחד דיון נפרד לסוגיות עובדתיות הרלבנטיות לחלק מהעבירות המיוחסות לנאשם.

ראשית לטענת האיומים. במישור זה קיים שוני בין דברי יהודה לאלה של המתלון, בשאלה האם אמר הנאשם למתלון כי הוא חמום מוח ויכול להזיק למתלון. בעוד שהמתלון העיד על אמירה זו, יהודה טען אחרת: כי שמע את הנאשם אומר למתלון לא לאיים עליו.

אני ער לכך שיהודה מסר כי אינו זוכר לדייק בתוכן חילופי הדברים. ועם זאת, המדובר באמירה בוטה שניתן היה לצפות כי תיחרט בזיכרוננו לצד יתר פרטי האירוע. לכן, נוכח האמון שמצאתי לתת בעדותו של יהודה, והזהירות הנדרשת בקביעת ממצאים בהליך פלילי, אני מוצא כי קיים ספק בשאלה האם השמיע הנאשם את האמירה המאיימת הנדונה.

שנית, בכתב האישום נטען כי מעשי הנאשם גרמו לשבירת משקפי השמש של המתלון. האחרון, מאידך, העיד כי המשקפיים לא נשברו אלא "התעקמו קצת" (פ/14). משכך, אין לקבוע כי המשקפיים נשברו.

גרסת הנאשם

10. זו אופיינה בפערים שבמהות, לצד הסברים לא משכנעים אודות האופן בו נגרמו פציעות המתלון.

11. בחקירה ראשונה מיום האירוע (ת/2) טען הנאשם שיומיים לפני האירוע פגש במתלון בכביש וכי המתלון, דרך חלון הרכב, דרש מהנאשם להוציא "את הדברים שלי מהחניה" אחרת יפנה לעירייה, והוסיף ואיים בלשון המתוארת שם כנגד מי שינסה לפעול בנושא דו"ח הליקויים ויאגד את הדיירים. הנאשם טען שבהמשך התקשר פעמיים למתלון, וניהל עמו שיחות דומות במהלך המתלון הוסיף ואמר לנאשם שתביעותיו בנוגע למטבח לא מעניינות אותו. ביום האירוע הגיע הנאשם לפגוש במתלון, לחץ את ידו ושאלו מדוע הוא מאיים עליו. המתלון אמר לנאשם "לעוף מפה ושאדבר איתו רק דרך עו"ד. הוא רצה לעבור ונתקל בי והחליק ונפל על הרצפה. אמרתי לו שהוא משחק אותה גבר כי יש לו כסף ודורך על אנשים והוא קם והתחילו דחיפות הדדיות בינינו, לא יודע מי התחיל. המשקפיים נפלו לו ושרטו אותה בגבה וראיתי שירד לו קצת דם מהגבה השמאלית. קיבלתי מכה ממנו ביד והלכתי משם". הנאשם נשאל האם לאירוע היו עדי ראייה והשיב "לא שאני מכיר". עוד טען שהמתלון החליק על מים שהיו על הרצפה והוסיף כי האלימות התמצתה בדחיפות הדדיות.

בהודעה נוספת (ת/3) הכחיש הנאשם את גרסת המתלון לפיה הנאשם הכה אותו ואיים עליו. הנאשם טען כי חבלות המתלון נגרמו מכך ש"המשקפיים שלו כנראה נדחפו לו לפניו ומזה ירד לו דם. הוא חבש משקפי שמש" תוך שהבהיר כי המשקפיים היו על פני המתלון ולא על ראשו. בנוסף, בניגוד לאמירתו בחקירה הראשונה לפיה אינו יודע מי החל בדחיפות וכי לא היו אחרים במקום, טען הפעם שהמתלון דחפו ראשון והוא הגן על עצמו, משום שעובד של המתלון היה עמו והוא חשש "שיקפצו עלי".

12. את עדותו פתח הנאשם בתיאור היכרותו עם המתלון, שלטענתו נשאה אופי חברי, תוך שהדגיש משקעים אשר נותרו בליבו ממהלך רכישת הדירה. בכלל זה סכום כסף נוסף שאביו של המתלון דרש ממנו עם חתימת חוזה הרכישה עבור בניית מדרגות וששילם בלית ברירה, איחור במסירת הדירה תוך פיצוי חלקי, והבטחה של המתלון בנוגע למטבח דירתו של הנאשם שלא קוימה. עוד סיפר על דו"ח ליקויים שהוכן בידי מהנדס אשר נשכר בידי הנאשם ודיירים נוספים, ועל דלת עשויה רשת שהוסיף הנאשם בחנייתו ושלטענתו לא פגעה בפתחי האוורור. מדברים אלה ניכר היה כי הנאשם טעון ברגשות קיפוח כלפי המתלון והחברה בה הוא עובד. יצוין שבהמשך העדות, בחקירתו הנגדית, אף אישר הנאשם כי חש שהמתלון עשק אותו.

הנאשם הוסיף וסיפר על המפגש עם המתלון ברכבו יומיים לפני האירוע, וחזר וטען כי במעמד זה איים המתלון

כנגד מי שיאגד את הדיירים נגדו ודרש לפנות את פתחי האוורור. ביום האירוע ראה הנאשם את המתלון ורצה לשוחח עמו, ולכן ניגש אליו. הפעם טען הנאשם, בניגוד לאמירותיו בחקירה, שהמתלון היה באירוע "עם עוד שישה פועלים" (פ/20), טענה עליה חזר מספר פעמים במהלך העדות. בנוסף, בעדותו לבש הסברו מדוע נפל המתלון לבוש חדש: הפעם טען שהמתלון שוחח בטלפון הנייד שלו "והיה מדבר ככה, אני מדגים יורד מלא מים, אני עומד, הוא בא עם הטלפון ונכנס בי ונפל על הגב" וזאת בשל שיפוע הקרקע והמים שהיו על הקרקע (שם). הנאשם הוסיף כי המתלון קם והחלו דחיפות, משום שהמתלון סבר שהנאשם הכשילו. טענה חדשה נוספת שהעלה הנאשם היא כי המתלון "קיבל מכה מהשעון" של הנאשם. עוד טען כי "היו לו משקפיים על הראש והמשקפיים לא היו על הראש שלו הוא היה לובש אותם... אני הדפתי אותו כהגנה עצמי והחתך בעיניים זה מהמשקפיים" (פ/20). הנאשם הכחיש שאיים על המתלון או הכה אותו. כשנשאל מדוע לא סיפר במשטרה על כך שהמתלון שוחח בטלפון, השיב שהוא חושב שאמר זאת, שהיה בסערת רגשות ושיתכן שהחוקרת לא רשמה זאת (פ/22). כשנשאל מדוע לא סיפר למשטרה שהמתלון נפגע מהשעון שלו, השיב כי אמר רק שיתכן שכך נפגע המתלון (פ/23). ב"כ המאשימה ביקשה כי יחדד את טענתו לפיה נפגע המתלון ממשקפיו "מה שאתה אומר לי בעצם שאתה עם הידיים שלך דחפת אותו בפנים והמשקפיים הן אלה שפגעו בפנים?" והנאשם השיב "לא. יכול להיות שהוא קיבל מכה מהשעון...". מיד בהמשך חזר על טענתו לפיה החבלה נגרמה מהמשקפיים תוך שהעצים את האמירה לפיה חשש לעצמו: "זה שהוא נפגע מהמשקפיים זו הגנה עצמית אני לבד דייר מולי ערבים פועלים שלו" (פ/23 ש' 7-16).

13. איני יכול לקבל את תיאוריו של הנאשם. גרסאותיו לקו בפערים שבמהות, בדגש על הפיכתן מגרסה ראשונית של דחיפות הדדיות שאינו יודע מי החל בהן וללא נוכחים נוספים, לתיאור של מעמד בו הותקף בדחיפה בידי המתלון וחש בסכנה מפניו ומפני שישה פועלים שהיו עמו. עדות הנאשם לוותה בהפרזה בולטת, שבאה לידי ביטוי בין היתר בתיאור האמור וברמיזותיו שנדונו לעיל אודות טובות הנאה שכביכול קיבל יהודה מהמתלון עבור עדותו. מאפיינים אלה של העדות הותירו רושם בלתי מהימן. גם הסבריו של הנאשם אודות הגורם למעידת המתלון ולפציעותיו עברו שינויים, תוך הוספה מאוחרת של אלמנטים של שיחה בטלפון הנייד ופגיעה מן השעון של הנאשם.

זאת ועוד, טענות הנאשם אינן מספקות הסבר הולם לחבלות הניכרות שנגרמו למתלון, כעולה מתמונותיו לאחר האירוע. לא נהיר כיצד דחיפות הדדיות, שהנאשם מסר כי לא כללו דחיפה של פני המתלון ושל המשקפיים שלשיתו היו על פני המתלון, יגרמו לפציעות ניכרות של שטפי דם ונפיחות בעין שמאל דווקא, מספר חתכים עמוקים סביב העין ופצעי שפשוף. עוד לא נהיר כיצד דחיפות אלה יגרמו לחבלות שתועדו על גב ידו של הנאשם כמפורט לעיל.

14. כל אלה לא מאפשרים לקבל את גרסת הנאשם אודות התרחשות האירוע. זאת ועוד, בעדות הנאשם יש לתמוך במובן מסוים בתזת התביעה. מטעוני הנאשם עלה כי היה טעון ברגשות שליליים כלפי המתלון וסבר כי "נעשק" בידי המתלון והחברה בה עבד. הנאשם הקדיש לכך חלק ניכר מדבריו, וניכר היה שעד היום מקוננים הרגשות האמורים בקרבו. הדבר עשוי לספק רקע ומניע להחלטתו של הנאשם לתקוף את המתלון באלימות של ממש.

טענות נוספות שהעלתה ההגנה

15. ההגנה הצביעה על כך שהנאשם הגיע מיזמתו למשטרה לאחר האירוע. הדבר אינו מגביר את היכולת לתת אמון בגרסתו של הנאשם. יוזכר כי המתלון שהה, אותה עת, בבית החולים, וכי ההודעה למשטרה על

האירוע נמסרה לא בידי הנאשם אלא בידי יהודה (כפי העולה מדו"ח הפעולה ת/1).

16. ההגנה הוסיפה והפנתה לדו"ח הפעולה ת/1, בו תיעד השוטר שמעון לוי כי הגיע לזירת האירוע בה פגש באדם בשם ישראל שמסר "כי יזם הבניה במקום התקוטט עם אחד הדיירים".

איני סבור כי יש באמירה זו כדי לפעול לטובת ההגנה. השוטר הגיע למקום לאחר שהמתלונן ויהודה נסעו לבית החולים, ולא שוחח עמם או עם הנאשם. הדברים שרשם מפי ישראל הם עדות שמיעה. בנוסף, אין בהם להראות שישראל נכח בזמן האירוע עצמו. זאת ועוד, הוגש בהסכמה מזכרה של השוטרת מרקמן (ת/8) ששוחחה עם אותו ישראל אשר מסר לה כי לא ראה את אירוע התקיפה.

זאת ועוד, הן המתלונן והן יהודה שללו בעדויותיהם כי ישראל נכח באירוע, ויהודה הוסיף שישראל נכח אותה עת במשרד המצוי בקומה אחרת של הבניין (המתלונן פ/11 ש' 28; יהודה פ/15-16). במצב דברים זה לא ניתן לייחס משקל כלשהו לאמירה הנזכרת לעיל, כבסיס להוכחתה של "קטטה" הדדית. יוזכר כי הוצגו עדויות מהימנות וישירות לפיהן המתלונן לא נקט באלימות כלפי הנאשם, ואין באמרה הנדונה להפריכן.

עוד לא מצאתי כי בנסיבות אלה ובשים לב לבירור שתועד בת/8 יש לראות בכך שישראל לא זומן לחקירה פרונטלית משום מחדל חקירתי שפועל לחובת המאשימה. יוזכר שגם שהנאשם, בחקירתו הראשונה, טען שלא היו עדי ראיה לאירוע ובחקירה השנייה כי נכח עובד של המתלונן ותו לא. לכן, לחוקרים לא הייתה סיבה להניח שישראל שיקר להם באמירה שבת/8.

17. גם באי-זימונם לחקירה של פועלים שנטען כי נכחו באירוע אין לסייע להגנה. טענה למחדל יש לבחון בשים לב למידע שהיה ידוע למשטרה בזמן אמת. הנאשם, כמפורט לעיל, טען בחקירתו שלא היו נוכחים נוספים באירוע. המתלונן, מצדו, מסר בעדותו כי היו שני פועלים במקום אך כי אינו יודע את שמותיהם ולכן לא מסר אותם למשטרה (פ/11 ש' 32). משלא בוסס כי למשטרה היו ידועים פרטיהם של עדי ראיה נוספים, איני סבור כי מדובר במחדל חקירה.

18. עוד יש להזכיר בהקשר זה את ההלכה הפסוקה לפיה טענת מחדל אינה "מטה קסם" המביא לזיכוי, ואף כאשר נפל מחדל יש לבחון האם נגרמה בכך פגיעה ניכרת להגנת הנאשם (למשל ע"פ 9536/11 סרור נ' **מדינת ישראל** (16.9.14)). ההגנה לא הראתה כיצד חקירתם של עדי ראיה נוספים, לו היו כאלה, הייתה מועילה לה. דברים אלה נכונים מכוח קל וחומר לגבי שוטרת בשם ירין דוןן ששמה נזכר בת/1 ושברי כי לא הייתה עדת ראיה לאירוע התקיפה. הם נכונים גם לגבי ישראל, אך זאת בתוספת: ההגנה קיבלה, כאמור, את מספר הטלפון שלו מן העד יהודה ולא מצאה לזמנו לעדות מטעמה.

כל אלה שוללים ייחוס משקל של ממש לטענת המחדל.

סיכום ממצאי העובדה

19. אני קובע כי ביום האירוע הגיע הנאשם לשוחח עם המתלונן בכניסה לבניין הנדון. בין השניים התפתחו חילופי דברים (כאשר, מחמת הספק, איני קובע כי במהלכם השמיע הנאשם דבר איום). המתלונן מחה על סגנון הדיבור של הנאשם ופנה לעזוב, שאז בעט הנאשם במתלונן מאחור והפילו ארצה. המתלונן התאושש וקם, אך הנאשם תקפו במספר מכות אגרוף לפניו. אלה גרמו לפציעות המתוארות בכתב האישום. המתלונן לא נקט במהלך האירוע באלימות פיסית כלפי הנאשם.

העבירות המיוחסות לנאשם

20. משנקבע כי הנאשם תקף את המתלונן, תחילה בהפלתו ארצה ובהמשך באגרופים, וכי תקיפתו גרמה לחבלות משמעותיות לרבות חתכים שהצריכו תפירה, שטפי דם ופצעי שפשוף, מתקיימים יסודותיהן העובדתיים של עבירת התקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן "חוק העונשין"), ושל עבירת גרימת חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין. נקיטה באלימות מתמשכת באופן ובעצמה האמורים מבססת גם כי הנאשם היה מודע לטיב האלים של מעשיו ולאפשרות שאלה יגרמו למתלונן חבלה חמורה.

21. עם זאת, איני מוצא להרשיע בשתי העבירות הנזכרות לעיל. סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע אמנם כי בית המשפט "רשאי להרשיע נאשם בשל כל אחת מן העבירות שאשמתו בהן נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו", אך מדובר בסמכות שברשות, הנתונה לשיקול דעת בית המשפט. במקרה הנדון דובר במהלך רצוף של תקיפה, שראשיתה בהפלת המתלונן בבעיטה והמשכה במכות האגרופ. איני סבור כי יש הצדקה להפריד, הפרדה בעלת ממד מלאכותי, את המהלך הנדון לשני חלקים ולהרשיע את הנאשם בשתי עבירות נפרדות, האחת בגין הבעיטה וההפלה והשנייה בגין האגרופים. הדבר יחטיא את מהותו של האירוע ויפתח פתח לייחוס עבירות מרובות תוך חלוקה של מהלך רציף של אלימות לכל מכה ומכה שמשלח התוקף בקורבנו. אין בכך לגרוע, כמובן, מחומרת המעשים ומן ההכרח לענוש, בהמשך, את הנאשם בגין כלל מעשיו, אך איני סבור שראוי להרשיעו בשתי עבירות שונות. נוכח תוצאתם הקשה של מעשיו אני מוצא להרשיעו בעבירה החמורה יותר, של גרימת החבלה החמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין.

22. אשר לעבירת האיומים, נוכח ממצאי בחלק העובדתי של הכרעת הדין ומחמת הספק, יש לזכות את הנאשם מעבירה זו.

23. כך גם בנוגע לעבירה של היזק לרכוש. כפי שפרטתי לעיל, לא ניתן לקבוע כי משקפי השמש של המתלונן נשברו כתוצאה ממעשי הנאשם. המתלונן, כמצוטט לעיל, מסר כי המשקפיים "התעקמו קצת". המשקפיים, תמונתם או ראיות אחרות שיאפשרו לעמוד על דרגת הנזק לא הוצגו. היות שאמירת המתלונן הנזכרת לעיל יכולה להתפרש גם כמתייחסת לנזק זניח, איני סבור כי בוסס שנגרם נזק של ממש לרכושו של המתלונן כנדרש להרשעה בעבירה הנדונה העוסקת במי ש"הורס נכס או פוגע במזיד ושלא כדין" (סעיף 452 לחוק העונשין, תשל"ז-1977).

24. לסיכום, הנאשם מורשע בעבירה של גרימת חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין. הנאשם מזוכה מיתר העבירות.

ניתנה היום, י"ז אייר תשע"ו, 25 מאי 2016, במעמד הצדדים